

nedžad osmić

zablude i laži

Odjeci 11. septembra na Balkanu

Jedanaestog septembra 2001. godine desili su se teroristički napadi na New York i Washington, za koje se tvrdi da ih je izvršila organizacija koja se bori protiv američkog utjecaja u islamskom i u arapskom svijetu El-Kaida. Napadi na simbole američke ekonomske i vojne moći itekako su utjecali na sveukupna svjetska dešavanja, posebno u smislu njihove zloupotrebe u svrhu pravdanja napada na vjeru, dostojanstvo, obraz i ostale vrijednosti muslimana na svim svjetskim meridijanima. Ujedno, rat protiv terorizma, koji su proizveli, mnogi su iskoristili da bi svjetsku javnost zavarali i novonastalu situaciju iskoristili za svoje lokalne političke ciljeve.

Tako se dešava da se rat protiv terorizma višenamjenski zloupotrebljava. Pokušaji muslimana današnjice u svijetu da se oslobode od kolonizacije i modernih oblika ropstva, a u okviru "antiterorističke histerije" proglašavaju se islamskim terorizmom. Također i bilo kakav odgovor muslimana na državni teror (terorizam) doživljava istu sudbinu. Najočitiji primjeri za ovu konstataciju jesu u slučajevima Izraela i Palestine te Rusije i Čečenije. Rat protiv terorizma također se obilato koristi kao opravdanje za genocid, pa tako dojučerašnji dželati svoje žrtve proglašavaju teroristima i na taj način pokušavaju opravdati svu strahotu genocida i etničkog čišćenja koje su nad njima počinili.

Motivacija za obradu ove teme jeste činjenica da sam i sam žrtva etničkog čišćenja i genocida počinjenog nad muslimanima

srebreničke enklave jula 1995. godine. Dodatna motivacija je da je ovaj zločin planiran i počinjen kako od vojnih i policijskih struktura Republike Srpske, tako i vojnih i policijskih struktura Vojske Jugoslavije i Republike Srbije, a izdašno potpomognutih od srpskih orijentalista i intelektualaca okupljenih oko Srpske akademije nauka i umjetnosti i sveštenstva Srpske pravoslavne crkve. Glavni izvori za ovaj rad bila su mi publicistička djela objavljena na veb sajtu vlade Republike Srpske Islamski teroristi u BiH i Islamski fundamentalisti–bosanski model, koji su važni i bitni s obzirom na to gdje su objavljeni, te djelo Zorana Petrovića – Piroćanca, Al-Qaida – Usama bin Laden i “Zelena kominternu” protiv judeo-hrišćanske civilizacije, te djelo Miroslava Lazanskog, Bin Laden protiv Amerike.

Ovim istraživanjem ima se namjera makar djelomično utvrditi način na koji srpski publicisti i intelektualci povezuju Bošnjake (kako u toku agresije na Bosnu i Hercegovinu tako i u postratnom periodu) i Usamu bin Ladena i terorističku mrežu El-Kaida. Djelomično, jer je ova tema aktuelna i veoma dinamična, i svaki dan se može čuti nešto novo u vezi s ovom temom. Jedan od primjera jeste i iznošenje tvrdnji direktora policije Republike Srpske Dragomira Andana 10. maja 2005. godine da je teroristički napad na vozove u Španiji pripremljen u Bosni i Hercegovini i da su upaljači u eksplozivnim napravama pravljani u BiH (kasnije se Andan morao izvinjavati komesaru EUPM-a Kevinu Kartiju).

Cilj nam je da prezentiramo na koji način i kako srpski intelektualci, publicisti, novinari, generali i aktuelna vlast zloupotrebljavaju rat protiv terorizma da bi obmanuli svjetsku javnost i uvjerali je u opravdanost genocida i etničkog čišćenja nad Bošnjacima proglašavajući ih teroristima. Sukladno optužbama Bošnjaka za terorizam, ova intelektualna elita ukazuje na naivnost Zapada, kako u odnosima s islamskim svijetom, tako i na naivnost u njihovom odnosu spram Bošnjaka u proteklom ratu. Nije nam namjera da pojedinačno demantiramo sve njihove navode, to bi, svakako, prelazilo okvire ovog rada, ali ćemo pokušati ukazati na nesuglasice i očite kontradiktornosti, kako u radovima pojedinih autora, tako i na kontradiktornosti među radovima različitih autora.

Srpski antiislamizam, povjesni presjek

Pod surovim i brutalnim udarom srpskog nacionalizma, poduprijetog ideologijom stvaranja "velike Srbije", Bošnjaci su platili visoku cijenu. Agresija i rat nisu se spontano desili, već su dugo pripremani u srpskim nacionalističkim kuhinjama kroz predstavljanje muslimana kao neprijateljskog, inferiornog, stranog naroda itd. Ovo je intenzivirano krajem osamdesetih godina 20. stoljeća, mada ono ima svoj povijesni kontinuum.

Već s dolaskom islama na prostore Balkana, pravoslavci, katolici, jevreji i drugi koji bi primili islam bivali bi od svojih dojučerašnjih istovjeraca nazivani izdajnicima ili pogrdno poturicama, a posebno sredinom i krajem XIX stoljeća, kada Osmanska država slabi i kada se na prostorima Balkana javljaju razni nacionalni pokreti za oslobođenje od dominacije osmanske vlasti.

U novijoj historiji optuživanje muslimana počinje odmah po završetku Drugog svjetskog rata s pojavom optužbe za mladomuslimanstvo, šezdesetih kroz panislamizam i početkom osamdesetih kroz pojam islamski fundamentalizam. Fabriciranjem ovih izraza srpska propaganda upozoravala je svjetsku (zapadno-kršćansku) i svoju domaću javnost na "opasnost" širenja islama, osvajanja Evrope i razaranja zapadne civilizacije u cjelini.

Naime, panislamizam je šezdesetih godina prošlog stoljeća postao terminološka odrednica svakog političkog, vjerskog ili kulturnog buđenja u muslimanskom društvu. Panislamizam je bio reakcija muslimanskog svijeta na kolonijalizaciju i bio je jedan u nizu pokušaja emancipacije, tj. bio je težnja za stvaranje jedne velike muslimanske države, slične velikim kršćanskim zapadnim državama.¹ Pojavio se u drugoj polovini 19. stoljeća kao program borbe protiv kolonijalnih sila. Srpska publicistika je krajem 1980-ih upozoravala na tzv. (re)islamizaciju jugoslovenskih muslimana u skladu sa svjetskim panislamističkim projektom islamskog preporoda, čiji je bosanski politički manifest Islamska deklaracija Alije Izetbegovića.²

¹ Muhamed Filipović, O genezi, dimenzijama, sadržaju i implikacijama optužbi za islamski fundamentalizam u našoj idejnoj i političkoj praksi u: Nusret Čančar i Enes Karić (urednici), Islamski fundamentalizam – šta je to?, Sarajevo, Mešihat Islamske zajednice u Bosni i Hercegovini, 1990, str. 55.

² Darko Tanasković, Islam i mi, Beograd, Partenon, 2002, str. 82.

Islamski fundamentalizam jeste sljedeći "izraz" koji je fabriciran početkom osamdesetih godina prošlog stoljeća da bi se optužila ona gledišta koja su na bilo koji način artikulisala probleme islama i muslimana. Ovaj izraz primjenjuje se u ideološkoj i političkoj borbi protiv određenih pojava među muslimanima, te je veoma konfuzno upotrebljavan i označavan kao gledište (program) po kojem islam treba pobijediti u cijelom svijetu pomoću džihada kao sredstva.³ Proširenjem opsega značenja ovog izraza došlo se do apsurdna da su i muslimanski komunistički lideri 1980-ih godina proglašavani islamskim fundamentalistima.⁴ Krajnji cilj jeste nastojanje da se muslimanska zajednica diferencira i izolira⁵, stvori stereotip stranog, inferiornog i abnormalnog muslimana koga je, kao takvog, moguće napasti. Za utvrđivanje kulturoloških razlika angažovani su i domaći stručnjaci da bi ustanovili razlike između "nas" i "njih".⁶

Pokušavajući da pomoću laži demoniziraju Bošnjake, srpski nacionalisti, intelektualci i orijentalisti nastojali su animirati domaću (tj. srpsku) javnost kako bi ukazali na opasnost od islamskog fundamentalizma, islama i muslimana, i tako su tu istu javnost pokrenuli, da na kraju XX stoljeća počine stravične zločine genocida i etničkog čišćenja nad Bošnjacima samo zbog toga što su "drugačiji". Laž se Srbima pokazala kao najjače oružje i najbolji saveznik kroz historiju, kako potvrđuje Dobrica Ćosić, književnik i nekadašnji predsjednik krnje Jugoslavije, izjavljujući da je laž spasila Srbe i pomogla im više nego njihovo herojstvo. Poznata je i njegova izreka: "Laganje je oblik našeg patriotizma i naše urođene inteligencije. Mi lažemo na kreativan, maštovit i dosetljiv način."⁷

Analizirani tekstovi puni su upravo ovih "kreativnih, maštovitih i dosetljivih" laži, a najeklatantniji primjer jesu navodi o

³ Filipović, O genezi..., str. 59. Prevodeći izraz džihad sa "sveti rat", srpski orijentalisti pojmu "džihad" imputiraju dimenziju koju on suštinski ne posjeduje, a to je nasilno prevjeravanje ljudi.

⁴ Muhamed Filipović, Diskusija u: Nusret Čančar i Enes Karić (urednici), Islamski fundamentalizam – šta je to, str. 161.

⁵ Norman Cigar, Uloga srpskih orijentalista u opravdavanju genocida nad muslimanima Balkana, Sarajevo, Institut za istraživanje zločina protiv čovječnosti i međunarodnog prava i Bosanski kulturni centar, 2000, str. 25.

⁶ Ibid, str. 26.

⁷ Erna Paris, Laganje normalno kao smrt, www.danas.co.yu/20040611/feljton1.htm1 - posjećeno 28.08.2005. godine.

Orićevoj miliciji kao o grupi islamista koja je sastavljena od nestalih muslimana Srebrenice, a koji danas imaju lažne identitete.⁸ No, danas je nepobitna činjenica da im je spomenute "lažne identitete" dalo upravo političko i vojno rukovodstvo Republike Srpske, u mnogobrojnim sekundarnim grobnicama razbacanim i skrivanim širom istočne Bosne.

Bošnjaci i islamski terorizam

Nedugo nakon 11. septembra 2001. Mira Marković, sup-ruga haškog optuženika Slobodana Miloševića, poslala je pismo predsjedniku Sjedinjenih Američkih Država Džordžu Bušu, u kojem je istaknula da se njen suprug u Bosni borio protiv islamskih terorista te da je nepravедno zatvoren u Hagu i tražila je da ga predsjednik Buš pusti na slobodu⁹. Ovo pismo je, na neki način, dalo novi podstrek političarima i intelektualcima Republike Srpske i Srbije u odbrani Republike Srpske kao produkta etničkog čišćenja, genocida i agresije na Bosnu i Hercegovinu. Napadi na New York i Washington kreatorima srpske propagande bili su dobrodošli da, preneseno na naš domaći bosanskohercegovački teren, upravo "ratom protiv terorizma" stvore neku vrstu protuteže za sva ona zlodjela genocida i etničkog čišćenja koja su oni počinili nad Bošnjacima, i tako skrenu pažnju svjetske i evropske javnosti od rezultata proisteklih iz genocida i stalnih opstrukcija kojima Bosnu i Hercegovinu pokušavaju što više udaljiti od Evrope. Ujedno im je to dalo priliku da na časni otpor bošnjačkog naroda agresiji Srbije i Crne Gore na Bosnu i Hercegovinu bace mrlju islamskog terorizma. Kako piše Fatmir Alispahić: "Napad na Ameriku je došao k'o keč na desetku za ambicije da se s&h agresija na BiH preimenuje u građanski rat, a da se Bošnjacima konačno oduzme kapital žrtve genocida."¹⁰

Na osnovu objavljenih djela i tekstova uviđamo da se nakon 11. septembra krenulo u organizovanu i sinhronizovanu akciju optuživanja i proglašavanja Bošnjaka islamskim teroristima, koji,

⁸ "Islamska fundamentalistička mreža...", str. 70.

⁹ Agencija SENSE, Vašington, 22. januara 2002. godine; Agencija BETA, Njujork, 22. januara 2002. godine.

¹⁰ Fatmir Alispahić, Krstaški manifest, www.ferhadija.com/index.php?Action=ShowAll&id=76 - posjećeno 23.06.2005. god.

kao takvi, predstavljaju opasnost za svjetski mir. Pored Biroa za odnose s tribunalom u Hagu, koji djeluje pri vladi Republike Srpske, ovoj akciji su se pridružili brojni novinari i publicisti, kako u Republici Srpskoj, tako i u Srbiji. U pokušajima da se agresija preimenuje u građanski rat, a etničko čišćenje i genocid u borbu protiv islamskog terorizma, Srbi Bošnjake prozivaju islamskim teroristima i najčešće povezuju s islamskim terorizmom preko:

1. Alije Izetbegovića kao navodnog ideologa i pomagača El-Kaide;

2. islamskih boraca – mudžahedina;

3. humanitarnih organizacija.

Alija Izetbegović. Prema navodima srpske publicistike, Alija Izetbegović ima fundamentalističke korijene jer je bio pripadnik mladomuslimanskog pokreta tokom Drugog svjetskog rata i autor je Islamske deklaracije, djela koje predstavlja politički program za islamizaciju Bosne i Hercegovine.

Alija Izetbegović se predstavlja kao glavni borac za evropski hilafet, što je popularni naziv za pokušaj tzv. islamizacije Bosne i Hercegovine, što je proizvelo građanski, vjerski i etnički sukob u Bosni i Hercegovini. Na ovaj način se rat u Bosni i Hercegovini želi predstaviti kao pokušaj stvaranja islamske Bosne i Hercegovine kao neke vrste mostobrana ili odskočne daske za daljnju islamizaciju Evrope, i na taj način predstaviti etničko čišćenje i genocid kao odbranu Evrope od navale islama, što bi Srbima u očima zapadno-hrišćanske civilizacije trebalo donijeti oreol slave i viteštva umjesto etikete zločinaca, pljačkaša i ubica, koju sada nose.

Srpskoj publicistici je gore spomenuto poslužilo da Aliju Izetbegovića predstavi kao ideologa El-Kaide i jednog od njenih uzora¹¹, te kao člana nevidljivog revolucionarnog štaba ove organizacije koja se bori protiv Zapada.¹²

Njihove tvrdnje, pored toga, idu još i dalje, tj. da je Alija Izetbegović pomagao Usami bin Ladenu i mreži El-Kaida, još za vrijeme rata u Bosni, da se vatra islama proširi na širi region. Pri tome su mislili prije svega na Kosovo, a potom i na Makedoniju.¹³

¹¹ Petrović, Al-Qaida..., str. 71.

¹² Ibid, str. 12.

¹³ Ibid, str. 175.

Prema ovoj tezi, Alija Izetbegović ne samo da je krivac za otpočinjanje "građanskog" rata u Bosni i Hercegovini nego snosi i odgovornost i za izbijanje sukoba na Kosovu i u Makedoniji jer je aktivno pomagao infiltraciju El-Kaide na tim prostorima.

Tako, danas imamo poziciju da je kao jedan od glavnih stubova odbrane haškog optuženika Slobodana Miloševića, preko njegovog svjedoka generala Božidara Delića, za zločine počinjene na Kosovu, upravo tzv. albanski terorizam, tj. da su se Srbi na Kosovu borili protiv El-Kaide. U isto vrijeme patrijarh srpski Pavle upućuje apel najodgovornijim ličnostima svjetske javnosti s molbom da učine sve što je u njihovoj moći da konačno prestanu stradanja na napaćenom Balkanu upozoravajući da nemiri i stradanja ne prestaju, nego se šire, i da je za to osnovni uzrok narastanje albanskog terorizma. On navodi da se tu ne radi o borbi za ljudska prava, već da je na djelu borba za teritorije i mijenjanje međunarodno priznatih granica i to putem terorizma i etničkog čišćenja nealbanskog stanovništva.¹⁴

Umjesno je ovdje spomenuti objavljeni snimak "blagosiljanja" pripadnika jedinice MUP-a Srbije "Škorpiona" od jeromonaha Gavrila, starješine manastira Privina Glava kod Šida, jedinice koja će samo tridesetak dana kasnije svirepo pobiti šestericu srebreničkih civila. Prije i nakon objavljivanja ovog snimka i mnogih drugih dokumenata koji jasno dokazuju genocidnu ulogu srpske politike u proteklom ratu, srpski političari, orijentalisti, akademici, generali, intelektualci i pripadnici sveštenstva Srpske pravoslavne crkve cinično pokušavaju svjetskoj javnosti nametnuti ideju da su muslimani Balkana ništa drugo do islamski teroristi, što je meni bio dodatni motiv da za svoj diplomski rad uzmem upravo ovu temu. Dakako, duhovni vođa srpskog pravoslavlja ne oglašava se povodom blagosiljanja "Škorpiona", gdje pravoslavni sveštenik tu jedinicu blagosilja za predstojeću borbu protiv "neprijateljskog naroda". Ovaj detalj ukazuje da su vjerski simboli, rituali i institucije upotrebljavani od Srpske crkve, kao i od srpskih nacionalista, na način koji podupire ideologiju genocida.

¹⁴ "Stradanja na Balkanu moraju prestati", <http://www.glaskim.co.yu/glasnik/brojevi/broj76.htm>, posjećeno 23.06.2005. god.

Pored nastojanja da se rat i agresija na Bosnu i Hercegovinu predstave kao građanski, vjerski i etnički sukob, zloupotrebjavajući rat protiv terorizma srpski intelektualci govore i o sukobu civilizacija. Direktno povezujući Aliju Izetbegovića s terorističkim napadima na SAD, Perko Vojinović završava svoj tekst i kaže: "Najnoviji događaji i teroristički islamski (podvukao N.O.) napadi na Sjedinjene Američke države najbolje potvrđuju monstruoznost ideja islamskog fundamentalizma, koje otvoreno i neprikriveno zastupa Alija Izetbegović u svojoj Islamskoj deklaraciji, koja propovijeda mržnju i sveti rat protiv neislamskih naroda."¹⁵

Islamski borci - mudžahedini. Muslimani iz arapskih zemalja koji su se borili u Bosni i Hercegovini na strani Bošnjaka su, prema nosiocima srpske publicistike, sljedeća spona Bošnjaka s El-Kaidom. Oni su došli u Bosnu da je islamiziraju i usput "dresiraju" domaće muslimane šerijatskim vještinama.

Srpska publicistika uporno ističe da su bosanskohercegovački muslimani najvećim dijelom Srbi slavenskog porijekla koji su nekada u prošlosti bilo silom ili dobrovoljno promijenili vjeru. I to je jedan od bitnih i važnih argumenata srpske publicistike kojom su animirali domaću javnost za rat protiv Bošnjaka. Tretirajući muslimane kao poturice i izdajice, davali su u početku običnom srpskom građaninu podstrek, a kasnije i legitimitet i opravdanje za etničko čišćenje i genocid nad muslimanima Bosne i Hercegovine.

Srpska propaganda je, i inače, razradila široku lepezu razloga kojima je pravdala etničko čišćenje i genocid koji su počinili pripadnici srpskog naroda nad bošnjačkim stanovništvom.¹⁶ S tom argumentacijom se srpskoj intelektualnoj eliti skoro idealno uklopila teza Bošnjaka kao pomagača El-Kaide.

Ovako širok spektar opravdanja srpskim nacionalistima i srpskoj publicistici potreban je da bi se branili pred osudama međunarodne javnosti za zlodjela učinjena nad Bošnjacima, ali i da bi pripadnike svog nacionalnog korpusa uvjerali u ideološku opravdanost takvih barbarskih i necivilizacijskih postupaka kakvi su genocid i etničko čišćenje. Ovo je lijepo opisao sociolog Leo

¹⁵ Vojinović, Islamska deklaracija Alije Izetbegovića...

¹⁶ Michael Sells, Vjera, historija i genocid u Bosni i Hercegovini (1) u: Fikret Karčić, Muslimani Balkana: Istočno pitanje u XX vijeku, Tuzla, Behram-begova medresa, 2001, str. 161-162.

Kuper, koji naglašava: "Makar kad djeluju kolektivno, oni (počinitelji genocida) treba im ideologija da legitimiraju svoje ponašanje, jer bez toga oni bi sebe i jedan drugoga morali vidjeti onim što stvarno jesu: običnim lopovima i ubicama."¹⁷

Srpski intelektualci broj mudžahedina nastoje enormno uvećati, jer samo veliki broj islamskih boraca predstavlja realnu prijetnju, pa se brojke kreću od 2.000 do 40.000.

Ukazuje se na kršenje međunarodnog ratnog prava i njihovu brutalnost prema Srbima i srpskim zarobljenim vojnicima, čime se nastoje prikazati kao mentalno neuračunljive osobe, dok se istovremeno pojam "šehid" tumači kao islamski samoubilački borac/terorista, i imputira se da je "džihad" nasilno prevjeravanje ljudi. Domaći su muslimani okrutniji i bezobzirniji jer se nastoje dokazati pred svojim "učiteljima".

Humanitarne organizacije. Rad humanitarnih organizacija također se povezuje sa El-Kaidom i Usamom bin Ladenom, tačnije oni se navode kao kanali za transfer novca i ljudi. Za propagatore srpskog nacionalizma nema "nevinih" humanitarnih organizacija. Dakako, srpski propagatori imaju zavidno dugogodišnje iskustvo u generalizaciji i povezivanju "terorizma" s islamom. Praveći konstrukciju koja ima koliko-toliko logičkog smisla, kao i u slučaju Alije Izetbegovića i islamskih boraca mudžahedina, srpski intelektualci napominju da su "borci za kalifat uočili da je početkom rata u Jugoslaviji došlo do prave poplave svetskih humanitarnih organizacija"¹⁸, što je, prema ovim autorima, El-Kaida iskoristila za instaliranje svoje mreže na prostorima bivše Jugoslavije.

Sumirajući navode srpske publicistike, uočljivo je da se institucija međusobne pomoći kod muslimana na ovaj način pokušava kriminalizirati, istom matricom kojom je ona diskreditovana na svjetskoj razini. Medijskom kampanjom vrši se pritisak i pokušava kriminalizirati bilo kakav vid međusobne pomoći kod muslimana. Ukazuje se da se pod plaštom i u okviru humanitarnog rada mnoge organizacije i pojedinci u tim organizacijama bave terorizmom ili da mnoge od tih humanitarnih organizacija sponzorisu i pomažu teroriste i teroristička nastojanja.

¹⁷ Cigar, Uloga srpskih orijentalista..., str. 62.

¹⁸ Petrović, Al-Qaida..., str. 166.

Na udaru antiterorističke histerije našao se svaki vid pomoći koji muslimani upućuju jedni drugima. Neadekvatna definicija pojma "rat protiv terorizma" dala je svoj doprinos, jer, nemajući jasnu definiciju, ovaj je pojam na svjetskoj pozornici proizveo još veći kaos i dao prostora neprijateljima muslimana da svaku aktivnost muslimana gledaju upravo kroz prizmu terorizma i da je tom ocjenom ocjenjuju. Tako je na globalnom planu došlo do nevjerovatnih poremećaja. Ilustracije radi, navest ćemo riječi urednika Glasnika, Senahida Bristrića, koji kaže da je "politička i moralna hipokrizija Zapada u Palestini doživjela svoj vrhunac: solidarnost s Palestincima je kriminalan i teroristički čin, a solidarnost s Jevrejima je human i poželjan oblik ponašanja. Od muslimana se očekuje da se oslobode svoje časti i dostojanstva."¹⁹

Takvom stanju doprinijeli su i sami muslimani, tačnije humanitarni radnici, koji su na razne načine zloupotrijebili humanitarne organizacije u kojima su radili. Samovolja pojedinaca, nepoštivanje propisa i netransparentan rad jesu samo neki od primjera kojima su muslimani povremeno olakšali povezivanje humanitarnih organizacija s terorističkim aktivnostima.

Bosna – "sedmo nebo za teroriste"

Iz svega navedenog zaključujemo da srpski intelektualci žele predstaviti i označiti Bosnu i Hercegovinu kao zemlju koja ne samo da je zemlja sponzor terorizma nego i "leglo" terorizma koje treba dobro pročešljati i očistiti od terorista. Tako nailazimo i na tvrdnju srpskih propagatora da je Bosna "sedmo nebo za teroriste", što bi trebalo da alarmira zapadne zemlje i upozori na opasnost koja im prijete iz Bosne.

Želeći da stvori islamsku Bosnu i evropski hilafet, Izetbegović je od Bosne napravio "svetište" islamskih terorista u kojem su oni stjecali svoje ratno iskustvo. Tvrde da Bosna predstavlja utočište za teroriste iz kojeg oni planiraju napade po cijeloj planeti. Obilje je primjera kojim se prethodni navodi "dokazuju". Kao primjer navode slučaj Olimpijade u Sidneju,

¹⁹ Senahid Bristrić, Riječ urednika, Glasnik (Sarajevo), LXIV (mart-april, 2002), str. 216.

gdje su teroristi, s ratnim iskustvom iz Bosne, planirali terorističke napade²⁰, zatim se napominje da su neki od učesnika terorističkih napada na New York i Washington svoja teroristička iskustva stekli u Bosni i iskoristili Bosnu kao tranzit u pripremi ove akcije. Također, prema navodima srpske publicistike, "akteri napada na američke snage, na zgradu "Kobar" u Saudijskoj Arabiji, bili su bivši Alijini borci iz Bosne, i svi su pripadnici Al-Qaide."²¹

Zato što su došli u Bosnu i pomogli Bošnjacima u borbi za njihovu stvar, Izetbegović je nagradio te islamske teroriste bosanskohercegovačkim državljanstvom, što je drugi veliki i neoprostivi grijeh Alije Izetbegovića.²² Navodno su mnogi islamski teroristi, pod okriljem bosanskohercegovačkog državljanstva, dobili drugi identitet, i tako došli u poziciju da mogu slobodno putovati po svijetu i ugrožavati sigurnost mnogih civilizovanih zapadnih zemalja.

Srpska propaganda spominje da u Bosni i Hercegovini djeluje preko dvadeset različitih militantnih grupa koje su međusobno povezane i sačinjavaju El-Kaidinu mrežu na području Bosne i Hercegovine. U izvještaju MUP-a Republike Srpske od 09. septembra 2005. godine spominje se brojka od dvadeset i jedne organizacije, koje, po "saznanjima" MUP-a RS-a, sačinjavaju El-Kaidinu bosansku terorističku mrežu.²³

Gore spomenuti izvještaj MUP-a Republike Srpske još je jedan detalj srpske propagande kojim se "animira" domaća i svjetska javnost na prisustvo i aktivnosti terorističkih grupa u BiH i najjasniji je primjer da se srpski narod opet, kao i na početku rata, organizovano indoktrinira od vlasti RS-a. Odmah nakon objavljivanja ovog dokumenta, srpska propaganda aktivirala je svoje poluge u njegovom tumačenju. Tako se na stranici Srpskog nacionala u tekstu "Srbija u opasnosti" navodi da gore spomenute grupe "ne predstavljaju opasnost samo za BiH, već, pre svega, za Srbiju, region, Evropu, ali i za cio svet."²⁴ U istom

²⁰ Petrović, Al-Qaida..., str. 108.

²¹ Ibid, str. 172. Riječ je o objektu (tačnije tornju) u gradu Huberu u Saudijskoj Arabiji.

²² "Islamska fundamentalistička mreža", str. 61.

²³ "Srbija u opasnosti", www.mail-archive.com/sim@antic.org/msg23563.html - posjećeno 11.10.2005. godine.

²⁴ Ibid, posjećeno 11.10.2005. godine.

tekstu navodi se mišljenje Jovana M. Petkovića, političkog analitičara iz Banje Luke, koji tvrdi da borbu protiv islamskih terorista u BiH vodi samo policija Republike Srpske, dok ih vlast u Federaciji podržava, a visoki predstavnik Peder Ešdaun ne želi suočiti se s tim problemom. Ovim i sličnim lažima se, u jeku kampanje za reformu policije u BiH, pokušavala skrenuti pažnja međunarodne zajednice na "važnost" policije Republike Srpske, i ova predstavlja ponajbolji primjer na kakve su sve laži srpski propagatori spremni samo da bi ostvarili svoje političke ciljeve i interese. Ovo je ujedno i najeklatantniji primjer zloupotrebe rata protiv terorizma u dnevno-političke svrhe.

Očigledno je da srpski intelektualci nisu u stanju pogledati istini u oči i suočiti se s činjenicom da je od 146 optuženih osoba u Hagu Srba 106 (72,6%), te da je do sada izrečenih 729 godina zatvorskih kazni, samo Srbima izrečeno 554 godine kazne (76%)²⁵, da svi optuženi Srbi nisu još uvijek u Hagu, te da optužnice terete Srbe (a i Hrvate) za najteže zločine po međunarodnom pravu, od zločina protiv čovječnosti do zločina genocida, za razliku od Bošnjaka koji se terete po komandnoj odgovornosti, odnosno drugim riječima, zločini koje su činili Srbi bili su dio planirane strategije i plod njihovog političkog programa. Na isti se način ponovo srpska javnost indoktrinira i, umjesto da pozivaju na mir i praštanje, da traže oprost i da predaju ratne zločince haškom tribunalu, srpski političari, intelektualci, publicisti itd. zloupotrebljavaju rat protiv terorizma da bi, proglašavajući Bošnjake za teroriste, opravdali genocid počinjen nad Bošnjacima, kako u očima domaće, tako i u očima međunarodne zajednice.

Očigledno je da ambicije za stvaranjem "velike Srbije" u glavama srpskih nacionalista nisu splasnule, te da se rat protiv terorizma pokušava iskoristiti da bi se i ovaj srpski san realizovao i ostvario. Naime, na veb-stranici Srpske politike navodi se da je "veliki dio srpskog geoprostora prema Dejtonskom sporazumu ostao izvan Republike Srpske – dio Krajine, Ozrena, Posavine i Hercegovine, dijelovi Podrinja, sarajevske kotline, te dio Jadranskog primorja. Nije dobila izlaz na more iako joj po svim

²⁵ "Haška pravda", www.stormfront.org/archive/t-212460Ha%C4%B9%CB%87ka_'pravda'!.html - posjećeno 18.09.2005. godine.

međunarodnim konvencijama takav izlaz pripada.”²⁶ Ovo bi mogli biti prostori koje u nekom budućem ratu trebaju pripojiti Republici Srpskoj jer “pripadaju” srpskom narodu.

Scenario koji se nudi drugim narodima u okviru srpskih zemalja ponajbolje je pojasnio profesor Pravnog fakulteta u Beogradu, dr. Miroljub Jevtić, koji kaže da je “od Aleksinca, ka severu praktično nestalo muslimana nakon 1833. godine i sve do vladavine kneza Mihaila.” Kako, zašto i kud su muslimani s tih prostora “nestali”, profesor Miroljub Jevtić ne navodi. Ali, ukazujući da maksimalan stepen tolerancije koji muslimani mogu dobiti u okvirima srpske države, a koji muslimani i u toj formi zloupotrebjavaju, Miroljub Jevtić dalje kaže: “Ali, zato je u južnim krajevima, koji su od islamsko-osmanske okupacije oslobođeni 1878. godine, ostalo mnogo Cigana, koji su tradicionalno muslimani, ali gotovo nikakvi praktikanti. Niko tim ljudima nije nametao hristijanizaciju. Oni su zadržali svoja groblja, koja narod i danas zove ciganskim, sačuvali su ponešto od običaja, ali im ni na kraj pameti nije padalo da se dele od ostalog stanovništva pravoslavne vere. Naprotiv, sasvim su se lepo uklapali.”²⁷

Srpska kritika zapadne “naivnosti”

Od terorističkih napada na SAD srpska se propaganda uporno trudi da, kroz cinizam i zluradost, ukaže na neke “greške” koje su Amerikanci, Britanci, Francuzi i Nijemci počinili krajem XX stoljeća u svom odnosu prema Srbima. Ove su kritike najjasnije upućene Americi kao zemlji koja je na sopstvenoj koži osjetila “posljedice” tih svojih “grešaka”. Srpski kriticism upućen je Americi zbog toga što je znala i “bila obaviještena” o prisustvu islamskih fundamentalista i terorista na području Bosne i Hercegovine, a da na tom polju nije ništa uradila.

Srpska publicistika puna je lamentiranja na takvo stanje, jer iako su, kako navode, “blagovremeno obavještavali sve odgovarajuće institucije međunarodne zajednice u BiH i svijetu, počev

²⁶ “Republika Srpska”, www.srpskapolitika.com/rep_srpska/rs.html - posjećeno 18.09.2005. godine.

²⁷ Jevtić, Sve naše zablude, str. 34.

od Savjeta bezbjednosti UN-a pa do njegovih institucija u BiH, ništa nije urodilo plodom.”²⁸

Štaviše, i Amerika i ostale spomenute zemlje optužuju se da su potajno pomagale islamske teroriste u Bosni i Hercegovini protiv Srba. Navodi se da su islamski elementi u Londonu radili protiv interesa Britanije, dok je Britanija davala podršku muslimanima u BiH za vrijeme rata.

Navodi srpskih propagatora upozoravaju da je npr. Amerika bila upoznata da se muslimanima u BiH doprema oružje preko teritorije Republike Hrvatske uz proviziju od 15 do 30% vrijednosti “robe”, ali da u tom pogledu nije ništa poduzela. Činjenica je da su SAD znale za ove aktivnosti od 1993. god., i samo su preduzele politiku koja bi se mogla smatrati politikom “tihog savezništva”²⁹

Srbi su očigledno isfrustrirani takvim odnosom Amerike spram naroda koji štiti judeo-kršćansku civilizaciju od najezde islamskog terorizma. Interesantna je primjedba Zorana Petrovića povodom neopravdanih hapšenja i detaljnih saslušanja Srba 1993. godine, gdje kaže: “U sramotnoj medijskoj hajci na potpuno demonizovane Srbe – ‘narod ubica, etničkih čistača i silovatelja čak i malih beba’, usred građanskog rata u Bosni, bilo je zgodno da se pročeslja ova ‘opaka’ nacija. Nije bilo važno što u istoriji srpskog naroda ne postoji institucija dizanja u vazduh zgrada s civilima i sličnih zločina (podvukao N.O.). Srbi su bili znatno zgodniji za odmazdu nego bilo kakvi arapski teroristi koji usred Amerike slobodno zagovaraju uništenje čitavog američkog društva.”³⁰ Petrović u ovoj svojoj primjedbi nije naveo da su Srbi skloniji tradicionalnijim metodama, kao što je npr. paljenje kuća sa živim njihovim stanovnicima, što će se, pored ostalih oblika zločina, uskoro dokazati u Haškom sudu na suđenju optuženom Sredoju Lukiću, koji je primjenjivao upravo ove “tradicionalne” metode nad ženama i djecom u mjestu Bikavac u Višegradu. Tom prilikom izgorjelo je više od dvadesetero djece starosti od 48 sati do 14 godina.

Propagatori srpskog nacionalizma ukazuju da su Amerikanci prilikom izdavanja viza Srbima bili strogi i rigorozni, a da

²⁸ Milovanović, “Islamski teroristi u Bosni i Hercegovini”, str. 10.

²⁹ “Islamska fundamentalistička mreža”, str. 52.

³⁰ Petrović, Al-Qaida..., str. 117.

su u međuvremenu bez problema davali turističke vize raznim i brojnim islamističkim aktivistima, "koji su ih na kraju zavili u crno".

Osjećajući da je izvanredna prilika da se definitivno obračunaju s muslimanima Bosne i Hercegovine, početkom 1990-ih, i s Albancima na Kosovu, krajem 1990-ih, Zoran Petrović zaključuje: "No, nikakav ben Laden i svetska islamistička mreža ne bi mogli da izađu na kraj sa Srbima, da Amerikanci nisu ovde imali drugačije planove."³¹

Stalnim i upornim ponavljanjem da je Bosna i Hercegovina krcata teroristima koji su potencijalna opasnost za Srbe, Balkan, Evropu i cijeli svijet, pokušaj je da se alarmira svjetska javnost, koja je od napada na Ameriku 11. septembra, u principu, preopterećena terorizmom. Svijet se upozorava na tobožnju mrežu El-Kaidinih ćelija u bosanskom modelu iz kojeg Amerika i svijet trebaju uzeti pouke.

³¹ Ibid, str. 180.